

Život nakon smrti

Život nakon smrti

***„Ako čovjek umre, hoće li ponovno živjeti?“
Job 14:14***

Nijedna tema nije od većeg i univerzalnijeg interesa od mogućnosti života nakon smrti. To je zato što je sama smrt toliko univerzalna i zato što svi racionalno razmišljajući ljudi žele živjeti. Nitko, pod normalnim okolnostima, ne želi umrijeti, a ipak svi shvaćaju da, što se tiče ljudske vizije, smrt čeka svakog člana ljudske rase. Stoga je pitanje u srcima svih i na usnama mnogih postoji li život nakon smrti ili ne.

Muškarci i žene kroz stoljeća, u svojoj frustraciji zbog smrti svojih voljenih i u sigurnosti vlastitog konačnog sloma prije smrti, osmislili su sve vrste filozofija u nastojanju da smire svoje strahove i poreknu stvarnost onoga što je tako tragično stvarno. Pokušali su vjerovati da smrt nije ono što se čini; da nije neprijatelj već prijatelj, sredstvo kojim ljudi ulaze u drugo i uzvišenije područje života.

Iznova i iznova postavljana su pitanja, i od strane učenih i od strane neučenih: Gdje su mrtvi? Što se točno događa kada osoba umre? Jesu li mrtvi živiji od živih? Prije tisuća godina prorok Job je upitao:

„Hoće li čovjek ponovno živjeti kad umre?“ (Job 14,14). Tako je Božji prorok govorio u ime bezbrojnih milijuna koji su oplakivali gubitak svojih voljenih i koji su se i sami, zajedno sa svim čovječanstvom, bojali sigurne smrti.

Job je imao osobni i vitalni interes za odgovor na svoje pitanje: „Hoće li čovjek ponovno živjeti kad umre?“ jer je upravo zamolio Boga da mu dopusti da umre. Job nije bio umoran od života, već je bio iscrpljen patnjom do te mjere da se pitao isplati li se život u takvim uvjetima.

Jakov je napisao: „Čuli ste za Jobovu strpljivost.“ (Jakovljeva 5,11). Jobu je trebalo strpljenje, jer je Bog dopustio da ga snađu izuzetno teške nesreće. Njegova stada, krda i obitelj bili su uništeni. Izgubio je zdravlje i obolio od odvratne kožne bolesti koja mu je prekrila cijelo tijelo. Napokon se njegova žena okrenula protiv njega i rekla: „Prokuni Boga i umri.“ Job 2:9

Međutim, Job nije imao namjeru proklinjati Boga. Vjerovao je Bogu iako nije razumio zašto mu je dopušteno da tako teško pati. Razumljivo je da je tražio oslobođenje od patnje ako je to Božja volja, pa se molio: „O, kad bi me sakrio u grob, kad bi me

čuvao dok ne prođe tvoj gnjev, kad bi mi odredio vrijeme i sjetio me se!“ Job 14:13

Nakon što je tako zamolio Boga da mu dopusti da umre, Job je razmišljao o pitanju što bi bilo uključeno ako bi Bog uslišio njegovu molitvu i dopustio mu da umre. Stoga je upitao: „Ako čovjek umre, hoće li ponovno živjeti?“ Job je govorio sa stajališta vlastitog iskustva i osjećaja, no, kao Božji prorok, njegove su riječi božanski nadahnute, pa znamo da je pitanje o životu nakon smrti formulirao na način koji je u skladu s istinom Božje Riječi o toj temi.

Stoga je važno primijetiti da Job nije pitao: „Ako čovjek umre, je li živiji nego ikad?“ Niti je pitao: „Ako čovjek umre, znači li to da se samo preselio u drugu sobu ili je otišao u raj ili na mjesto mučenja?“ Job je znao da je čovjek mrtav kad umre, pa je pitanje koje je postavio bilo: „Ako čovjek umre, hoće li ponovno živjeti?“

Tako nam je skrenuta pozornost na veliku temeljnu istinu Biblije da život nakon smrti ovisi o oživljavanju, buđenju mrtvih. Postoji nada u život nakon smrti, ne zato što nema smrti, već zato što je Bog obećao da će upotrijebiti svoju moćnu moć da mrtve vrati u život. Job je znao da ako mu se dopusti

da umre kako bi izbjegao daljnju patnju, Bog će ga kasnije vratiti u život, jer je dalje rekao: „Sve dane svog određenog vremena čekat ću (u smrti), dok ne dođe moja promjena (iz smrti u život). Zvat ćeš, i ja ću ti se odazvati: poželjet ćeš djelo svojih ruku.“ Job 14:14,15

Nada u uskrsnuće

Jobova tvrdnja da će ga Bog, u svoje vrijeme, pozvati iz smrti u potpunosti je u skladu sa svjedočanstvom cijele Božje Riječi o pitanju života poslije smrti. Upravo je ta nada u uskrsnuće tako jasno i s tako utješnom sigurnošću iznesena u Novom zavjetu.

Apostol Pavao napisao je: „Budući da je po čovjeku smrt, po čovjeku je i uskrsnuće mrtvih.“ (1. Korinćanima 15:21). Dva „čovjeka“ na koja se ovaj tekst odnosi su Adam i Isus. Adam je prestupio božanski zakon i navukao na sebe i svoje potomstvo kaznu smrti. Isus je zauzeo grešnikovo mjesto u smrti i tako omogućio oslobođenje Adamovog roda od smrti putem uskrsnuća. To je ono što je Pavao mislio kada je napisao: „Plaća grijeha je smrt, a dar Božji jest vječni život po Isusu Kristu, Gospodinu našem.“ Rimljanima 6:23

Uskrsnuće mrtvih toliko je važno za sigurnost života nakon smrti da je apostol Pavao, pišući o kršćanima, naglasio da ako nema uskrsnuća, onda „i oni koji su usnuli u Kristu propadoše.“ (1. Korinćanima 15,18). To jednostavno znači da ako nema uskrsnuća, čak i oni koji sada vjeruju u Krista i slijede njegove stope, propadaju u smrti.

Zašto zbrka?

Budući da Biblija tako jasno uči da se nada u život nakon smrti temelji na Božjim obećanjima da će vratiti mrtve u život u uskrsnuću, prirodno se postavlja pitanje zašto su toliki oni koji tvrde da vjeruju u biblijska učenja zbunjeni oko te teme. Osnova za ovu zbrku nastala je u Edenskom vrtu.

Bog je rekao Adamu: „Sa stabla spoznajе dobra i zla ne jedi s njega; jer u dan kad s njega jedeš, sigurno ćeš umrijeti.“ (Postanak 2,17). Kasnije je Sotona, govoreći preko zmije, pitao Evu o tome: „Je li Bog rekao: Ne smijete jesti s svakog stabla u vrtu?“ (Postanak 3:1). Eva je potvrdila ono što je Bog rekao, uključujući i njegovu izjavu da će smrt biti kazna za neposluh. stihovi 2,3

Tada je Sotona, odgovarajući Evi, rekao: "Nećeš umrijeti." (Postanak 3:4). To je bilo poricanje onoga što

je Stvoritelj rekao. Zapravo, Sotona je optužio Boga da laže kada je rekao da će smrt biti kazna za neposluh. Moguće je da je Sotona vjerovao da na neki način može osujetiti božansku svrhu izricanja smrtno kazne nad čovjekom. Ako je tako, ubrzo je otkrio da su napori da to učini uzaludni, jer je ljudska rasa počela umirati.

Međutim, Sotona nije priznao da nije u pravu. Umjesto toga, počeo je, preko ljudskih posrednika, širiti propagandu da smrt nije ono što se čini, da u stvarnosti nema smrti. U mjeri u kojoj je mogao navesti ljude da u to povjeruju, dokazao bi da je rekao istinu kada je Majci Evi rekao: "Nećeš umrijeti", samo će ti se činiti da umireš, a kada ti se čini da umireš, u stvarnosti ćeš biti življa nego ikad.

Onima koji imaju povjerenja u Božju Riječ neće biti teško odlučiti koje od izjava izrečenih u Edenskom vrtu treba prihvatiti. Stvoritelj je izjavio: "U dan kad s njega okusiš, sigurno ćeš umrijeti", i znamo da je Bog rekao istinu. Sotona je rekao: "Nećete umrijeti", i znamo da nije rekao istinu. Isus je rekao za Sotonu: "On je lažac i otac laži." Ivan 8:44

Sotona nije samo lažac, već je, kako je Isus izjavio, "otac laži". Drugim riječima, Sotona je otac prve laži, i to je bila najrazornija i najdalekosežnija laž koja je ikada izrečena. Ova laž, koja proizlazi iz Edenskog vrta,

iskvarila je istinu o temi smrti u umovima ljudi svih naroda i religija; dok je istini, kako ju je Bog izrazio u izjavi: "Sigurno ćete umrijeti", vjerovao samo relativno mali broj ljudi.

Laž o "odvojenom entitetu"

Svima je bilo očito da ljudsko tijelo umire. Sotona je znao da ne postoji način da prevari ljude u vezi s tim, pa je počeo širiti ideju da unutar ljudskog tijela postoji nešto što je odvojeno od tijela, entitet koji izlazi iz tijela kada ono umre i nastavlja živjeti. U takozvanim kršćanskim krugovima, to nedefinirano nešto naziva se "besmrtnom dušom".

Stari Egipćani držali su se ovog gledišta. Kasnije su ga usvojili grčki filozofi, a nakon što su apostoli zaspali, u kršćansku crkvu su ga uveli poganski filozofi. Iako je opisana na različite načine, ova teorija da unutar čovjeka postoji nešto što ne može umrijeti, stoga nema smrti, bila je uobičajeno vjerovanje svih poganskih religioznih ljudi.

Biblija pokazuje da je to bilo rašireno među poganima u vrijeme kralja Salomona, i vidimo ga kako se bori protiv te zablude istinom. Napisao je: „Što snalazi sinove ljudske, snalazi i životinje; jedno im snalazi: kako umiru jedni, tako umiru i drugi; da, svi

imaju jedan dah; tako da čovjek nema prednosti nad zvijeri: jer sve je ispraznost. Sve ide na jedno mjesto; sve je od praha i sve se vraća u prah. Tko zna (ili tko može dokazati) duh čovječji koji ide gore, i duh zvijeri koji silazi na zemlju?“ Propovjednik 3:19-21

Kako jasno Salomon iznosi Božju istinu, potvrđujući da su u smrti čovjek i životinja slični, da svi imaju jedan dah ili „duh“, kako je ista hebrejska riječ prevedena u stihu 21. Nakon što je tako iznio istinu, pita, tko može dokazati suprotno? Očito je znao da okolni poganski narodi vjeruju drugačije, da se drže Sotonine laži da nema smrti, da dok tijelo umire, postoji „duh“ koji ide „gore“ i nastavlja živjeti. Ali to, pokazuje Salomon, nije istina. On radije kaže da su u smrti čovjek i zvijer slični. Čovjekova nadmoć nad zvijeri je u činjenici da je Bog obećao vratiti mrtve ljude u život u uskrsnuću, ali nije obećao da će to učiniti za niže životinje.

Nema „besmrtnih duša“

Izraz „besmrtna duša“ ne pojavljuje se u Bibliji, niti Biblija i izdaleka uči da „odvojeni entitet“ prebiva unutar ljudskog tijela i bježi živjeti negdje drugdje kada tijelo umre. Prva upotreba riječi duša u Bibliji je u Postanku 2:7. U ovom tekstu nam se kaže da je Bog stvorio čovjeka od praha zemaljskog, udahnuo mu u nosnice „dah života“ i čovjek „postade živa duša“.

„Živa duša“ je jednostavno živo biće ili živo stvorenje koje, kako ovaj tekst otkriva, proizlazi iz sjedinjenja daha života s organizmom ili tijelom. Tijelo nije duša. Dah života nije duša. Kada, božanskom milošću i moći, dah daje život tijelu, kombinacija to dvoje rezultira „živom dušom“.

Salomon je rekao da čovjek i zvijer imaju jedan dah, i bio je u pravu. Što se tiče ljudi i nižih životinja uništenih u Potopu, čitamo: „Uginulo je svako tijelo koje se kretalo po zemlji, i ptice i stoka i zvijeri i sve životinje što gmižu po zemlji, i svaki čovjek; sve što je imalo dah života u nosnicama, sve što je bilo na suhom, uginulo je.“ Postanak 7:21,22

Budući da životinjsko stvorenje živi pomoću istog „daha života“ koji omogućuje čovjeku da živi, sve životinje su također „žive duše“, a to je jasno utvrđeno u Božjoj Riječi. Ova važna istina skrivena je od površnog čitatelja Biblije zbog nedosljednosti prijevoda. Na primjer, u Postanku 1:24 piše: „Bog reče: Neka zemlja izvede živa bića, svaka vrsta njihova, stoku, gmizavce i zvijeri zemaljske, svaka vrsta njihova! I tako bi.“

U ovom tekstu izraz „živo biće“ je prijevod upravo istih hebrejskih riječi kao one koje su prevedene kao „živa duša“ u Postanku 2:7, gdje se govori o Adamu -

riječi „stvorenje“ i „duša“ su prijevodi hebrejske riječi nefeš. Samo zato što su prevoditelji nastojali uspostaviti razliku između čovjeka i životinje, što Sveto pismo ne opravdava, koristili su riječ „stvorenje“ kada se govorilo o nižim životinjama, a „duša“ kada se tekst odnosio na čovjeka. Nije ni čudo što je Salomon napisao: „Kako jedno umire, tako umire i drugo.“

Kada je Adam umro, njegovo se tijelo vratilo u prah - „Prah si i u prah ćeš se vratiti.“ (Postanak 3:19). Bogom dano pravo na život, provedeno dahom koji je Bog udahnuo u njegove nosnice, vratilo se Bogu. Tu misao jasno je izrazio Salomon, koji je, opisujući što se događa kada čovjek umre, napisao: „Tada će se prah vratiti u zemlju kao što je i bio, a duh će se vratiti Bogu koji ga je dao.“ Propovjednik 12:7

Jednostavna istina iznesena u ovom tekstu mnogima je zbunjena zbog pogrešnog shvaćanja riječi "duh". To je prevod hebrejske riječi koja jednostavno znači "dah" ili, kao u ovom slučaju, nevidljiva sila života. U svojoj propovijedi na Marsovom brdu, Pavao je rekao da u Bogu "živimo, mičemo se i jesmo". Djela apostolska 17:28

Ovaj tekst ni izdaleka ne sugerira da kada čovjek umre postoji svjesno biće koje izlazi iz njegovog tijela i biva uzneseno Bogu na nebo. Riječ

"povratak" korištena u tekstu isključuje mogućnost takvog tumačenja. Tijelo se vraća u prah jer je iz praha nastalo. Da je "duh" bio zasebno biće koje se vratilo Bogu, to bi značilo da je svjesno biće prethodno prebivalo s Bogom i da mu je bilo dopušteno da privremeno dođe na zemlju kako bi nastanilo ljudsko tijelo. Kako bi takav zaključak bio nerazuman!

Koliko je, međutim, Salomonova definicija smrti dosljedna činjenicama iznesenim u Bibliji o ljudskoj živoj duši ili biću. Kad se tijelo i dah vrate svojim izvornim izvorima, čovjek ostaje kao da nikada nije ni postojao. Živa duša, ili biće, više ne postoji. Umrlo je, a smrt je kazna za grijeh. Ezekiel 18:4 izjavljuje: „Duša koja griješi, ona će umrijeti.“

Smrt promijenjena u „san“

Budući da je Bog obećao vratiti mrtve ljude u život, Biblija one koji su umrli naziva „spavajućima“. Ovu važnu istinu Biblije Isus ističe u svom osvrtu na smrt Lazara, brata Marte i Marije. Rekao je svojim učenicima: „Naš prijatelj Lazar spava.“ Učenici su mislili da Isus govori o prirodnom snu, pa im je otvoreno rekao: „Lazar je mrtav.“ Ivan 11:11-14

Tako je Isus iznio jedno od osnovnih učenja Božje Riječi. Lazar je bio mrtav, ali je i „spavao“. Kad je Bog rekao Adamu da će neposlušnost rezultirati smrću - „Sigurno ćeš umrijeti“, mislio je na izumiranje života. Ovo izumiranje života bilo bi trajno da nije činjenice da je Bog još uvijek volio svoja ljudska stvorenja i osigurao im otkupljenje kroz dar svog voljenog Sina da bude Otkupitelj i Spasitelj od smrti. Ivan 3:16; 1. Timoteju 2:3-6

Isus je dao svoje „tijelo“, svoju čovječnost, za život svijeta. (Ivan 6:51). Tako je osigurana odredba za ukidanje smrtne presude koja je izrečena protiv Adama i njegove rase. I, iako su svi nastavili umirati, zbog otkupljenja koje je omogućeno kroz Krista Isusa, doći će do buđenja mrtvih. Budući da će se mrtvi probuditi, Biblija koristi izraz „san“ da opiše njihovu privremenu odsutnost iz života.

Oni koji spavaju su nesvjesni, kao i oni koji su mrtvi. Ništa ne vide, ništa ne čuju, ništa ne znaju. Biblija kaže: „Živi znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa.“ (Propovjednik 9:5). Oni koji spavaju mogu se probuditi; dakle, oni koji „spavaju“ u smrti mogu se i hoće se probuditi. Kao što je Isus rekao za Lazara: „Idem da ga probudim.“ (Ivan 11,11). Dakle, svi koji „spavaju“ u smrti, božanskom moći će biti probuđeni u jutro novog zemaljskog dana.

Zato čitamo: „Plač može trajati jednu noć, ali radost dolazi ujutro.“ Psalmi 30,5

Marta utješena

Isus i mala obitelj u Betaniji - Marta, Marija i Lazar - bili su posebni prijatelji. Kad se Lazar razbolio, Isus i njegovi učenici bili su u Galileji, koja je bila udaljena od Betanije. Sestre su poslale Isusu vijest o Lazarovoj bolesti, ali on nije odmah otišao k njima. Čekao je dva dana, a zatim je objavio da je Lazar umro i da „spava“ te da će ga „probuditi“.

Marta je izašla u susret Isusu dok se približavao njihovoj kući. Nježno ga je ukorila i rekla: „Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro.“ (Ivan 11,21). Marta je bila slomljenog srca i ovo je bila izvrsna prilika da je Isus utješi, što je i učinio. Ali kakve je utješne riječi Učitelj uputio Marti u ovom trenutku njezine velike potrebe? Je li joj Isus rekao, kao što se često govorilo u sličnim okolnostima: „Marta, tvoj brat nije stvarno mrtav, samo je odbacio svoju vanjsku ljusku, svoje tijelo“? Je li Isus rekao da je pravi Lazar živiji nego ikad? Je li rekao Marti da je vrlo vjerojatno da „duša“ Lazarova lebdi u blizini? Je li rekao: „Marta, nema smrti“?

Ne, Isus nije rekao ništa slično. Isus je prethodno rekao svojim učenicima: „Lazar je mrtav“ i sada ne bi proturječio toj istini govoreći Marti da je njezin brat življi nego ikad. Ono što je rekao da utješi Martu bilo je u skladu sa svjedočanstvom cijele Božje Riječi. Znajući da je Lazar zapravo mrtav, rekao je Marti: "Tvoj brat će uskrsnuti." stih 23

Ako je Lazar ikada ponovno živio, morao bi biti vraćen u život, a Isus je uvjerio njegovu sestru da će se to učiniti: "Tvoj brat će uskrsnuti." Marta nije bila sigurna što je Isus točno mislio. Znala je da je Isus probudio druge iz sna smrti i rekla je Isusu: "Što god zamoliš od Boga, Bog će ti dati", ali nije bila sigurna da će Isus u to vrijeme tražiti od Boga da probudi njezina brata iz sna smrti. Stoga je odgovorila: "Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću posljednjeg dana." stihovi 22-24

Marta je znala da će biti opće uskrsnuće svih mrtvih i da će se tada Lazar probuditi iz sna smrti. Bila je upoznata s obećanjima zabilježenim u Starom zavjetu i s poštovanjem i vjerom je obraćala pažnju na Isusova učenja, pa je znala da postoji slavna nada uskrsnuća za cijelo čovječanstvo.

Marta je također razumjela da će se opće uskrsnuće dogoditi u "posljednji dan". Posljednji dan

nije "sudnji dan", kako su mnogi pretpostavljali. Riječ "dan" u ovom slučaju odnosi se na eru ili doba, posljednje doba u velikom Božjem planu za otkupljenje i spasenje ljudskog roda od grijeha i smrti.

Postoje različita doba u božanskom planu spasenja. Prije prvog Isusovog dolaska postojalo je Patrijarhalno doba, a također i Židovsko doba. Počevši od prvog Kristovog dolaska, postojalo je Evanđeosko doba. To su bila pripremna doba u kojima je Bog odabrao i pripremio one koji će surađivati s Isusom u posljednjem dobu božanskog plana, posljednjem danu, tom vremenskom razdoblju kada će Božji plan dosegnuti svoje ispunjenje u buđenju mrtvih i vraćanju savršenstvu života svih koji tada budu vjerovali i pokoravali se zakonima Kristova kraljevstva.

Marta je znala za ovo posljednje doba ili posljednji dan u Božjem planu i znala je da će se njezin brat i svi koji su umrli tada probuditi iz sna smrti. Ali Marta nije znala je li Isus to mislio kada je rekao: "Tvoj će brat uskrsnuti." Niti joj je Isus izravno objasnio koje su bile njegove neposredne namjere. Umjesto toga, odgovorio je: "Ja sam uskrsnuće i život: tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će; i tko god živi i vjeruje u mene, nikada neće umrijeti." (stihovi 25,26). Marta je izrazila vjeru u opće uskrsnuće u posljednji dan. Sada

je Isus objasnio da je on "uskrснуće i život", onaj koji će probuditi mrtve u posljednji dan i dati vječni život svima koji tada vjeruju u njega.

U ovom odgovoru Marti, Isus spominje dvije vrste onih koji primaju život kroz njega. Prvo, tu su oni koji sada vjeruju, a ipak idu u smrt. To su, uvjeravao je Martu, ako se probudi iz smrti. I tu su oni koji, probuđeni u uskrснуću, tada vjeruju u njega. To su, rekao je, oni koji više nikada neće umrijeti. stihovi 25,26

Nakon što je uvjerio Martu u buđenje i vjernika i nevjernika u uskrснуću, Isus ju je upitao: "Vjeruješ li u ovo?" Marta je odgovorila: "Da, Gospodine, vjerujem da si ti Krist, Sin Božji." (stihovi 26, 27). Marta je razumjela, i to ispravno, da će Krist, ili Mesija obećanja, biti poslan na svijet da spasi čovječanstvo od smrti, i da će se to postići buđenjem onih koji "spavaju" u smrti. Vjerovala je da je Isus obećani Mesija, Krist koji će doći, i da je u njemu sila uskrснуća.

Lazar se probudio

Nakon što je Marta tako priznala svoju vjeru u Isusa kao Mesiju i u njegovu sposobnost da oživi mrtve, vratila se kući i zamolila Mariju da pođe s

njom u susret Isusu, što je ona i učinila. Poput Marte, Marija je rekla Učitelju: "Da si bio ovdje, brat moj ne bi umro." (stih 32). Isusovo srce bilo je dirnuto ovim prizorom tuge i velikog gubitka, te je, zajedno s ostalima, i on plakao. Zatim je zatražio da ga odvedu do grobnice u kojoj je Lazar bio pokopan.

Stojeći kraj grobnice, Isus je zatražio da se kamen ispred ulaza odvali. Tada je Marta prosvjedovala. Prije je priznala vjeru da Isus može oživjeti njezina brata, ali sada se pitala i rekla Isusu: "Gospodine, već smrdi; jer je četiri dana mrtav." (stih 39). Ali Isusu to nije bilo važno. Namjeravao je pokazati što će božanska moć u konačnici postići za sve koji su umrli, a tamo gdje božanska moć djeluje, nije važno je li osoba mrtva četiri dana ili tisućama godina; život se može obnoviti. Onaj koji je uopće stvorio život obilno je sposoban obnoviti život.

Stojeći pred otvorenim grobom, nakon prikladne molitve, Isus je glasno povikao: „Lazare, izađi!“ (stih 43). Zanimljivo je primijetiti što izvještaj ne kaže. Ne kaže se o Lazaru da se vratio onaj koji je otišao u nebo. Lazar nije otišao u nebo. Ne kaže se da se vratio onaj koji je otišao u čistilište. Ne kaže se da je onaj koji je otišao u ponor vječnog mučenja oslobođen mučenja. Ne postoji ponor vječnog mučenja.

Zapis kaže da kada je Isus povikao: „Lazare, izađi... onaj koji je bio mrtav izašao je.“ Isus je rekao da je Lazar mrtav. Sada se mrtvi Lazar probudio iz sna smrti. Oslobođen svoje grobne odjeće, Lazar se družio sa svojom obitelji i prijateljima kao i prije. Vraćen u život, nije bio ni prikaza ni duh. Bio je isti Lazar kao i prije. Bio je sretan što je ponovno živ, a njegova obitelj bila je sretna što im se vratio.

„Ne čudite se“

U jednoj prigodi, govoreći o uskrsnuću mrtvih, Isus je rekao: „Ne čudite se tome! Jer dolazi čas kad će svi koji su u grobovima čuti njegov glas i izaći, oni koji su činili dobro, na uskrsnuće života, a oni koji su činili zlo, na uskrsnuće suda.“ Ivan 5:28,29. Ovdje smo uvjereni da kao što je Lazar bio pozvan iz groba, tako će i svi mrtvi biti pozvani u vrijeme općeg uskrsnuća.

Primjećujemo da Isus ovdje također govori o dvije opće klase u uskrsnuću - onima koji su činili dobro i onima koji su činili zlo ili nisu činili dobro. Oni koji su činili dobro nazivaju se u stihu 24 vjernicima sadašnjeg doba. Za njih se kaže da imaju vječni život i da neće doći na sud. To znači da na temelju vjere vjernici više nisu pod osudom na smrt i da im je zajamčen vječni život u uskrsnuću. Oni neće doći na budući sud, jer uspješno prolaze svoju kušnju u sadašnjem životu.

To su oni koji su, nakon što su učinili „dobro“ vjerujući i vjerno slijedeći Isusove stope, dokazali da su dostojni biti pozvani iz smrti u uskrsnuće „života“. Ali oni koji se nisu tako pokazali dostojnima, probuđeni su iz smrti i dolaze na sud, jer će se njihovo buđenje dogoditi tijekom tisućgodišnjeg sudnjeg dana svijeta. Djela apostolska 17:31; 2. Petrova 3:8; Otkrivenje 20:6

Grčka riječ ovdje je „krisis“ i prevodi se kao „sud“. Svi koji se sada ne pokažu dostojnima života suočit će se s krizom kada se probude iz sna smrti. Naravno, tada će biti potpuno prosvjetljeni u pogledu uključenih pitanja i pružit će im se prilika, na temelju potpunog razumijevanja, da prihvate život koji im je dan kroz Krista i da se pokoravaju zakonima Kristova kraljevstva koje će tada kontrolirati poslove cijelog čovječanstva. Ako prihvate i poslušaju, bit će vraćeni u savršenstvo ljudskog života i živjet će vječno. To će biti njihovo potpuno uskrsnuće. Ako ne prihvate i ne poslušaju, bit će vraćeni u smrt. Petar je rekao o tom vremenu da će oni koji ne poslušaju "biti uništeni iz naroda". Djela 3:23

Vjernici ovog doba, koji su se pokazali dostojnima živjeti i vladati s Kristom, izaći će u uskrsnuću u "slavu, čast i besmrtnost". (Rimljanima 2:7) Besmrtnost se stoga ne smatra inherentnom čovjekovom osobinom, već slavnom nagradom koja se nudi onima koji su spremni patiti i umrijeti s Isusom kako bi mogli živjeti i

vladati s njim. Kao sunasljednici s Isusom u njegovom kraljevstvu, oni će također biti susudci s njim tijekom tog budućeg razdoblja sudnjeg dana. 1. Korinćanima 6:2,3; Otkrivenje 3:21; 5:10

Tada će nevjerni svijet dobiti priliku da vjeruje, mrtvi će biti probuđeni iz smrti kako bi im se pružila ta prilika. Oni koji tada povjeruju bit će vraćeni u to savršenstvo ljudske prirode koje je Adam izgubio kada je neposlušao Božji zakon i bio osuđen na smrt, i živjet će na zemlji kao ljudi zauvijek. Otkrivenje 21:4

Kakav će to biti sretan završetak božanskog plana, jer to znači da vladavina grijeha i smrti koju je donio Adamov prijestup u Edenu neće trajati vječno i da će svi koji su umrli tijekom ovog dugog razdoblja plaća biti probuđeni i dobit će individualnu priliku da se pokoravaju Božjim zakonima i žive vječno.

Sveto pismo kaže da je „Bog tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da nijedan koji u njega vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.“ (Ivan 3,16). Ali da bi vjerovali u njega, moraju primiti jasno znanje o njemu, a to će primiti tijekom budućeg sudnjeg dana kada se probude iz smrti. Ovo je slavna nada za čovječanstvo, a Božji prorok David to simbolično i lijepo iznosi. Citiramo:

„Recite među poganima da Gospodin kraljuje! I svijet će biti utvrđen da se neće pokolebati. On će pravedno suditi narodima. Neka se raduju nebesa i neka se raduje zemlja! Neka huči more i što je u njemu! Neka se raduje polje i sve što je u njemu! Tada će se sva stabla u šumi radovati pred Gospodinom... jer dolazi suditi zemlji. Sudit će svijetu pravednošću i narodima istinom svojom.“ Psalmi 96:10-13

Doista, postoji život poslije smrti, jer će božanskom snagom mrtvi biti vraćeni u život. To je velika nada koja nam se pruža u Božjoj Riječi. To je nada u uskrsnuće mrtvih.